

Arrest

nr. 194 459 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D) op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 maart 2016 wordt voor de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Kampala, Oeganda een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van afgifte van

een visum lang verblijf (type D). Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gegeven op 13 juli 2017, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Commentaar: gezien betrokkene zich als niet bij haar tante [K. A. A.] in België wenst te vestigen, kan betrokkene niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat ze financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten van het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat ze in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. De authenticiteit van het document getiteld responsibility impoundment opgesteld door het Regionaal Gerechtshof van Banadir-Mogadishu dd. 10.08.2014 kan immers niet geverifieerd worden. Bovendien vermeldt de tante van betrokkene in haar asielrelaas dat de grootouders van betrokkene nog in Somalië verblijven, hetgeen afbreuk doet aan het feit dat betrokkene geïsoleerd zou leven en er geen familieleden meer in het land van herkomst zouden verblijven die voor betrokkene kunnen zorgen. Gezien bovenstaande informatie kan aan betrokkene geen visum D worden afgegeven.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag).

Het middel gaat als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Een ander aspect van de materiële motiveringsverplichting is dat de motivering logisch, coherent moet zijn en redelijk; wat ook wel eens het redelijkheidsbeginsel genoemd wordt - hetwelk een integraal onderdeel van de materiële motiveringsverplichting uitmaakt.

In casu is dat echter allerminst het geval.

II.1.2. Verzoekende partij meent dan ook dat de huidige beslissing op manifeste wijze de materiële motiveringsverplichting, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en bijgevolg tevens artikel 9 Vreemdelingenwet schendt.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoekende partij geen recht zou hebben op humanitair visum gezien zij niet aantoont financieel afhankelijk te zijn van haar tante. Mevrouw A. A. K. (...) stuurt weldegelijk geld op naar haar nichtje (= verzoekende partij), doch het geld wordt telkens meegegeven met mensen die naar daar reizen en het voor haar meenemen. Hoewel het aldus niet volgens een officiële bankoverschrijving gebeurt, onderhoudt mevrouw A. A. K. (...) weldegelijk verzoekende partij en voorziet zij in al haar financiële noden.

Verzoekende partij heeft geen familieleden meer in Somalië die voor haar kunnen zorgen. De moeder en vader van A. A. F. (...) zijn overleden. De enige levende familieleden zijn haar grootouders die ernstig ziek zijn en noch fysiek noch financieel in staat zijn om voor haar te zorgen.

Het minderjarig kind dreigt aldus volledig aan haar lot overgelaten te worden en onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Verwerende partij heeft nagelaten het hoger belang van het kind in overweging te nemen bij het nemen van huidige beslissing. Mevrouw A. A. K. (...) is de zus van de vader van A. A. F. (...) en is bereid het kind volledig ten laste te nemen, gezien er een humanitaire ramp dreigt voor het kind.

Verwerende partij kan dan ook niet volharden dat er geen humanitaire elementen in het dossier voorhanden zouden zijn om een humanitair visum toe te kennen aan verzoekende partij.

Verwerende partij heeft klaarblijkelijk het dossier bijzonder onzorgvuldig behandeld.

In die zin schendt de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en tevens artikel 9 Vreemdelingenwet.”

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

3.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet, aangezien zij zich bij haar tante wenst te vestigen. Deze vaststelling wordt niet betwist in het verzoekschrift.

Hierna stelt de gemachtigde vast dat er in casu geen humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Ten eerste wordt opgemerkt dat verzoekende partij niet bewijst dat zij (in haar land van herkomst) financieel afhankelijk is van haar tante. Ten tweede stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij geen gelegaliseerde attesten van haar autoriteiten van haar land van herkomst heeft voorgelegd waarmee zij kan bewijzen dat zij in Somalië geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen.

3.4. Verzoekende partij brengt tegen het eerst vermelde motief in dat zij wel degelijk financieel afhankelijk is van haar tante in België, die in al haar financiële noden voorziet. Verzoekende partij verduidelijkt dat deze financiële steun niet via bankoverschrijvingen geschiedt, doch dat het geld telkens “*met mensen*” wordt meegegeven die naar haar land van herkomst reizen.

Bij nazicht van het administratief dossier kan de Raad enkel vaststellen dat bij de visumaanvraag geen bewijzen werden bijgebracht van een financiële ondersteuning door de tante van de verzoekende partij. Er wordt een “*responsability impoundment*” voorgelegd, opgesteld door het Regionaal Gerechtshof van Banadir-Mogadishu, waarin wordt gesteld dat de moeder van de verzoekende partij akkoord gaat om verzoekende partij over te dragen aan de zorg van mevr. K. A. A., die zal instaan voor haar opleiding, welzijn en medische zorg. Naast het gegeven dat dit document op zich al geen bewijs inhoudt van de beweerdde financiële afhankelijkheid van de in België verblijvende persoon, mevr. K. A. A., wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de authenticiteit van voormeld document niet kan worden geverifieerd, aangezien het document niet werd gelegaliseerd. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt nergens betwist in het verzoekschrift.

De Raad stelt eveneens vast dat bij het verzoekschrift overigens ook geen enkel bewijs wordt gevoegd van deze beweerdde financiële afhankelijkheid. Aldus beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de blote en uiterst vage bewering dat zij via “*mensen*” die naar Somalië reizen “*geld*” ontvangt van haar tante in België. Deze bewering, die overigens ook geen enkel licht werpt op de bedragen die haar zouden zijn overgemaakt en de frequentie van deze beweerdde financiële steun, wordt nergens gestaafd. Evenmin toont verzoekende partij aan dat het voor haar onmogelijk is om bewijzen voor te leggen van haar bewering dat zij financieel afhankelijk is van haar tante.

De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij toekomt om bij het indienen van een dergelijke aanvraag zo veel mogelijk informatie ter kennis te brengen van de gemachtigde om aan te tonen dat er in casu sprake is van humanitaire elementen die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. De verzoekende partij toont met haar argumentatie niet aan dat de gemachtigde op basis van een onjuiste feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat zij niet heeft bewezen dat zij in haar land van herkomst financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon bij wie zij zich wenst te voegen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat dienaangaande geen enkel bewijs werd voorgelegd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat, zelfs al zou de in België verblijvende tante van de verzoekende partij geld hebben meegegeven met mensen die naar Somalië reizen, dit op zich nog niet aantoonde dat de verzoekende partij werkelijk financieel afhankelijk is van haar tante.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing eveneens aangehaald dat verzoekende partij geen gelegaliseerde attesten heeft voorgelegd van haar autoriteiten waarmee zij kan bewijzen dat zij in Somalië geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en financieel voor haar kunnen instaan. Uit het onderstaande blijkt dat de verzoekende partij ook aan deze bevinding geen afbreuk vermag te doen. Deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de bevinding dat de verzoekende partij geen bewijs heeft voorgelegd van haar financiële afhankelijkheid van haar tante.

3.5. Wat betreft het tweede onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de verzoekende partij dat zij geen familieleden meer heeft in Somalië die voor haar kunnen zorgen. Haar ouders zijn overleden. Zij heeft enkel nog haar grootouders in Somalië, die echter ernstig ziek zijn en fysiek noch financieel in staat zijn om voor haar te zorgen. Zij dreigt in Somalië dus volledig aan haar lot te worden overgelaten en te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande enkel een “*responsability impoundment*” heeft voorgelegd bij haar aanvraag tot afgifte van een visum voor lang verblijf. In punt 3.4. werd reeds opgemerkt dat dit document niet door de gemachtigde werd aanvaard als bewijs van haar bewering dat zij in Somalië geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en financieel voor haar kunnen

instaan. Immers betreft het een niet gelegaliseerd document. Om die reden kan de authenticiteit ervan niet worden nagegaan. Deze vaststelling wordt zoals reeds aangegeven op zich niet betwist in het verzoekschrift.

De verzoekende partij houdt louter vast aan haar bewering dat zij geen familieleden meer heeft in Somalië die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen instaan. Hiermee toont zij niet aan dat het onjuist of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de inhoud van de voorgelegde *“responsibility impoundment”* niet te aanvaarden als bewijs van het feit dat zij in Somalië geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen instaan.

Verzoekende partij heeft verder geen enkel begin van bewijs voorgelegd dat haar grootouders, die wel nog in leven zijn en in Somalië verblijven – dit element betwist zij op zich niet – fysiek noch financieel in staat zouden zijn om voor haar te zorgen. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten met een dergelijk (voorgehouden) element geen rekening te hebben gehouden. Verzoekende partij toont ook hier niet aan waarom het voor haar onmogelijk zou zijn om hieromtrent bewijsstukken voor te leggen.

3.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde te dezen beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel worden niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is eveneens ongegrond.

3.7. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag is geschonden omdat er geen rekening is gehouden met haar hoger belang als kind. Hierbij wordt benadrukt dat haar tante bereid is haar volledig ten laste te nemen, aangezien er voor haar een humanitaire ramp dreigt.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij geen bewijs heeft voorgelegd van het feit dat zij 1) financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, haar tante; en 2) dat zij evenmin een geldig bewijs heeft voorgelegd ter staving van het feit dat zij in Somalië geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met het hoger belang van het minderjarig kind om verder in haar land van herkomst te verblijven in de nabijheid van familieleden. In de bestreden beslissing wordt immers aangehaald dat uit het asielrelaas van haar tante blijkt dat haar grootouders nog in Somalië verblijven. De verzoekende partij legt geen enkel bewijs voor dat deze familieleden niet in staat zouden zijn om voor haar te zorgen.

Een schending van artikel 3 van het VN- Kinderrechtenverdrag wordt dan ook niet aangetoond.

3.8. Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES